

MANTANA 3

Občasník pro individua a individuality
Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 6, číslo 3

Září 2003

PĚSTITELÉ KONOPÍ NA JEZERCE

Bylo, nebylo. I vydal se jednoho květnového dne jeden (raději) nejmenovaný horolezec na obhlídku svého oblíbeného teritoria – Jezerky. Navštívil Kuní věž pod přehradou, vystoupal k jeskyňce nad ní a zvolna postupoval k vrcholu, kochajíc se skalisky a bujnou zelení, když tu náhle jeho bystré oko zahlédlo něco, co do této divočiny určitě nepatřilo. Mezi mohutnými balvany, v této neúrodné pustíně plné šutrů, kde jen duby, buky a borovice odpradávná živoří na tenké vrstvičce půdy, leží zaklíněna mohutná bedna plná úrodné, prokysličené a na živiny bohaté černozemě odněkud z polabské nížiny. A z ní vyrůstá spousta rostlinek se zubatými lístky jež vystaveny slunci mají se čile k světu. Poblíž bedny je rovněž nevidaná

zásoba vody uzavřená v PET lahvích. „Mičurin“ se tedy o své výpěstky náležitě stará!

I vzpomněl si pojednou horolezec na literu zákona jež praví, že držení této omamné byliny v množství větším než malém je trestné!! Pojal ho strach o nerozvážného, jistě mladého, člověka a rozhodl se zachránit týnejdžra před mnoha lety těžkého žaláře. Pachtil se tedy horolezec místo lezení po zbytek dne s bednou, až ji nakonec svrhl do hluboké průrvy.

A mladý pěstitel? Ten nechť si napřesrok raději zasadí ředkvičky nebo celer. Ten je vůbec nejlepší. Ten má účinek!!!!

Dle autentické výpovědi sepsal
(a ani moc nepřikrášlil) [Párek]

„DO SMRTI, KTERÁ PŘIJDE ZA CHVÍLI, NÁS SEM UŽ NIKDY NEDOSTANOU!“

Tenhle zápis je ve vrcholové knize Seewandklettersteigu a musím přiznat, že to bylo to, co nás nejvíc zaujalo v článku „Seewand – výzva pro zkušené“, který přinesl Bery. Zajímavá byla i klasifikace D/E. Nejtěžší v rakouské stupnici. Domlouvání bylo rychlé. Jedeme na týden do Mrtvých hor (Totes Gebirge) a dovolenou zakončíme na břehu jezera Hallstatt : k nástupu výše zmíněné cesty je to od parkoviště necelá hodina cesty.

Po popršeném týdnu v horách jsme s radostí uvítali piknikovou louku u městečka Hallstatt. Stříšky, stoly, lavice, venkovní gril, ranní koupání, splachovací záchod, umývárna ! Prostě komfort. Jen počasí nám stále nepřálo. Byl poslední den před odjezdem. Češi z Jablonce, kteří bydleli kousek od nás v karavanu přišli z města s dobrou zprávou. Celý den má být hezky a ve městě probíhají oslavy padesáti let od založení místní Horské služby. Hudba, opékání klobás, ukázka záchranu vrtulníkem – to všechno jsme slyšeli při spěšném

sbírání batohů a přezouvání. Ještě prohodit pár vtipů na téma : „Jestli poletí vrtulník do stěny, tak zachraňují nás“ a už stoupáme po značené cestě. Za třičtvrtě hodiny stojíme zpocení pod 850 m vysokou, místy kolmou až převislou stěnou. Je deset hodin , vyrazili jsme dost pozdě, ale cesta i se sestupem by nám měla trvat maximálně sedm hodin a počasí se opravdu zlepšilo, takže to zkusíme.

U skály seděli muž a chlapec. Pozdravil jsem a oni česky odpověděli. Prý zkusili pár desítek metrů a pak se radši vrátili, protože jim výstup přišel moc těžký. Ve stěně, asi sto metrů nad námi byla celá skupina lidí a zdálo se, že stojí na jednom místě. O nich věděli jen to, že se jedná o Angličany a jedna dívka prý byla vysílená už na nástupu. Začali jsme stoupat, ale za chvíli celé naše družstvo zůstalo stát a poprvé nás zamrazilo.

Dva muži a dívka navázaná na lano. Snažili se sestoupit po šikmé rampě. Dívka byla zřetelně vyčerpaná nejen fyzicky, ale i psychicky. Zatímco starší muž jistil, mladší jí postupně násilím uvolňoval ruce z lana a nohy ze stupů, přemísťoval je níž a tímto způsobem sestupovali. Nakonec se všichni bezpečně dostali dolů, ale náš časový plán dostal první vážnou trhlinu.

Po hodině lezení v kolmé a dost vlhké skále mě podruhé zamrazilo. „Ta

se zabije! Ta se určitě zabije a ještě mě vezme s sebou!“, volal na mě Bery. Dostihli jsme další skupinku. Mládenec a dívka. Jí nezbylo v prstech ani tolik síly, aby se mohla přidržovat fixního lana a tak do něj zaklesávala celá předlokít! Vypadalo to velmi směšně, ale nikdo z nás by se nesmál ani kdyby to nebylo v kolmém skalním výšvihu. Počkali jsme až se ten zoufalý průvod dostal na šikmou rampu a dolezli jej. Pod námi tři sta metrů stěny a nad námi ještě pět set.

OBSAH MANTANY

strana 1

Pěstitelé konopí na Jezerce
Do smrti, která přijde za chvíli ...

strana 2

Horolezecká zastavení - fotosoutěž
Hodiny na umělé stěně v Kadani

strana 3

Orasín komplet

strana 4

Vejrty ještě jednou
Z domova

Strašidla nebo princezny

strana 5

Čtyři dny v Bergelu, aneb ...

strana 6

Podzimní metodika
Jak trénovat?

strana 7

Hvězdičkové cesty v Ostrově III
Sraz Alpenvereinu v Chomutově

strana 8

Extrémní Berušky
To nejlepší z Vejrtských skal

Chlapec nás ujistil, že dobře ví kam lezou, mají dost pití a energeticky vydatného jídla a po krátkém odpočinku se vydají dál, kde na ně čekají kamarádi.

Čekající anglické kamarády jsme dolezi přibližně v půlce výstupu na plošině porostlé travou a stromy. První je viděl opět Bery, který zvolal: „To musíš vidět!, Honem polez, to NĚCO uvidíš!“ Mrazení v zádech už ani nepřišlo.

Čtyři lidé. Dva v rozmáčených teniskách, dva bez brzdy mírnící případný pád, s plochými popruhy „natvrdo“ přivázanými

k sedáku. Vůbec mě nenapadlo co říct nebo dělat. Když jim Bery ukázal nákres cesty aby jim vysvětlil kde jsou a kolik lezení je ještě před nimi, vypadalo to, že ho vidí poprvé. Protože bylo víc než jasné, že už nestihnou lanovku, zajímalo nás, kudy chtějí z vrcholu sestoupit. Sestupová cesta, kterou nám na mapě označili, byla podle průvodce na šest

hodin chůze! Doufali jsme, že se chystají přespat na chalupě Schilcherhaus, ale pro jistotu jim Bery ukázal dvouhodinovou sestupovou trasu podél sjezdovky. „Co teď? Ti lidé se nahoru nemůžou dostat.“, honilo se mi hlavou. „Už teď nás zdrželi tolik, že my sami budeme mít co dělat, abychom se ještě za světla vrátili k autu. Když se jim budeme snažit pomoci, ohrozí svou špatnou výzbrojí, výstrojí a nepřipraveností celou naši skupinu!“ „Co dělat.....?“

Náš postup se výrazně zrychlil. Už jsme ve čtyřiceti metrovém traverzu a Angličani zůstali hluboko pod námi. Jasně jsme jim naznačili své obavy, ale tvářili se, že vše probíhá normálně. Prý OK. Podle průvodce je celá stěna pokryta signálem GSM a tak je

rozhodnuto. Rozloučili jsme se s nimi. Hluboko dole u jezera hrála hudba a profesionální záchranáři slavili své výročí. My pokračujeme ve výstupu. Na delší chvíli zastavujeme pouze u vrcholové knižky, pročítáme zápisy, připisujeme pár vět, Bery přidává

po asfaltce v chladnoucím vzduchu a já právě imaginárně vařil vybrané lahůdky z několika instantních polévek a zbytku Tatraneck, když jsme poprvé zaslechli vrtulník. Hluk rotoru zazníval směrem od „našeho“ parkoviště, ale výhled k němu nám zakrýval menší skalní hřeben porostlý stromy. „Že by ještě Horská dělala tu ukázkou?“, zeptal jsem se, ale všichni už jsme v duchu mysleli na těch šest naivků nebo nad námi. Ještě dvakrát nám vysoko nad hlavami zavířily listy vrtule. „Snad měli dost soudnosti“, říkal jsem si, „doufám, že nedošlo k tragédii.“

Mezinárodní osazenstvo našeho základního tábora – parkoviště u jezera Hallstatt stálo u aut a živě diskutovalo, když jsme se objevili za zatáčkou. Milá paní z Jablonce radostně spráskla ruce : „Tady jste! A my se báli, že opravdu letí pro vás! Sem, přímo sem je vozili! Tu slečnu odvezla sanitka – ta

byla úplně vyčerpaná, ale ti dva kluci, ti se usmívali na všechny strany, jak nějaký filmový hvězdy a padali všem do náručí, když sem pro ně nějakí Angličani

přijeli.“

Až se vás někdo bude snažit přesvědčit, že hazardérství, lehkovážnost a nepřipravenost je výsadou českých turistů a horolezců, nevěřte mu. Já to viděl .... !

[Broněk]

Tento výstup podnikli dne 2.8.2002 : Míra BERY Beránek, Květa KVĚTUŠKA Mudráková, Iveta PIVETKA Kršková, Broněk BRŮNA Bandas

Horolezecká zastavení.

Jsou to už více než dva roky, co Horoklub ve spolupráci s MĚKASS Chomutov uspořádal mimořádně úspěšnou výstavu fotografií s námětem hor, skalek a lidí, kteří se v nich pohybují. Protože vznikají nové fotky z vašich cest a akcí, každoročně na Posledním slanění VV pořádá soutěž "O nejhezčí fotku roku" a pravidla pro rok 2003 jsou :

Téma : Horolezectví (lezci na horách, ledu, sněhu, skály, skalkaři, přátelství na laně a horská příroda)

Formát : minimálně 13x18, maximálně 20x30

Snímky : černobílé nebo barevné negativní i digitální fotografie

Počet : max. 3 snímky od jednoho autora

Porota : všichni účastníci slanění

Soutěžní snímky můžete předávat Broňkovi nebo je přinést přímo na slanění. Pokud na zadní stranu nesmazatelně (např.lihový fix) napíšete jméno autora a místo vzniku, budu moc rád. Do soutěže nebudou zařazena dílka nesplňující výše zmíněná kritéria. Víím, že i snímek Pepička na oslíkovi může být povedený, ale přeci jen jsme horolezecký oddíl. Dvě miniaturní tečky lezců v mohutné stěně Aniči Kuk na fotce 9x13 by taky byly srozumitelné pouze pro autora. Případné sporné snímky posoudí členové VV. Pokud máte opravdu vydařený snímek a chcete ho ukázat kamarádům, ale je mimo zadání, klidně ho přineste. Zařadíme ho, ale pouze mimo soutěž. Autoři tří nejúspěšnějších snímků obdrží věcné ceny. Takže začněte hledat negativy a pečlivě vybírat aspoň jeden NEJ snímek, ať to nemá porota moc jednoduché a je z čeho vybírat třeba na příští Horolezecká zastavení.

Broněk

Hodiny HOROKLUBU

na umělé stěně od 1.10.2003.

Po	17.00-19.00
St	20.00-22.00
Pá	17.30-19.30 s volejbalem
So	17.00-19.00 mimo turnaje
Ne	17.00-19.00 mimo turnaje

Turnaje : 20.9. - 28.9. - 4.10. -
12.10. - 1.11. - 2.11. - 15.11. -
16.11. - 6.12.

obrázek a spěcháme dál. Čeká nás ještě sto metrů výstupu v kolmé skále a ve čtyři hodiny odpoledne dosahujeme konce zajištěné cesty.

V rychlosti balíme úvazky – k chatě a horní stanici lanovky je to ještě hodina chůze. Počasí je naštěstí opravdu stabilní a tak si přeci jen dopřáváme dvě přestávky. Na vyhlídce, odkud máme severní stěny masivu Dachsteinu jako na dlani, nasáváme „duchovno“ a na terase u chalupy pivo.

Je půl osmé, pomalu se stmívá. K našemu základnímu táboru, koupání, jídlu a pití nám zbývá půl hodiny cesty. Unaveně pochodujeme

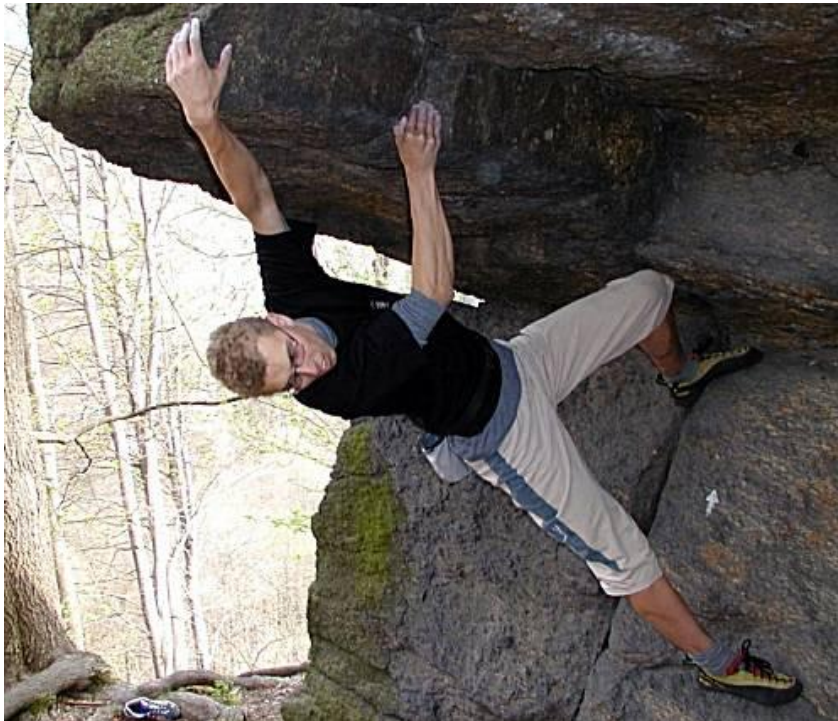
ORASÍN KOMPLET

Po ložské akci Vejprty komplet, kdy se několik členů Horoklubu Chomutov pokoušelo celkem úspěšně přelézt všech více než devadesát cest v této oblasti během 24 hod, se letos stejná akce konala v sobotu 26.4.2003 v Orasíně. Autorem této myšlenky a zároveň nejžhavějším favoritem byl Leoš LeToŠ Dvořáček, který do Orasína dorazil pro jistotu už v pátek odpoledne. A protože mu zdejších 79 cest zřejmě připadalo málo, tak dodělal svůj projekt na Cimbuří, čímž se celkový počet cest v této oblasti zakulatil na krásných 80.

Já jsem se domluvil s Jardou Ďurkovským a s Pivetkou a s námořnickou rozvahou dorážíme do Orasína v sobotu kolem deváté hodiny ranní. LeToš s Jakubem zrovna zdolávají cesty na Cimbuří a když jsem se zeptal, kolik už jich mají, tak pravili, že zaspali a začali lézt až v šest ráno, takže de facto teprve začínají. Když už jsme tady, tak sundáváme batohy a děláme první přelez LeTošovo nové cesty Hromadná samota 6-. Pak se přesouváme na Zelenáče, protože jsme si dali za cíl, že se rozhodně nebudeme snažit o přečlenění všech cest v této oblasti, ale zkusíme přelézt ty nejtěžší a ty jsou většinou na této skále.

Na rozlezení dáváme Piz Badile 5, jelikož to je místní lahůdka a tak ji nemůžeme vynechat. Pak už přitvrzujeme a Jarda dává RP OS Odkaz mladochů 7+, asi nejhezčí cestu v této oblasti. Jsem na řadě a tak vyvádím Kout bahenních příšer 6+. Naštěstí je už delší dobu sucho, takže ten zelený sliz, co tudy většinu roku teče, už stačil uschnout. Ale klíčový chyt je stále mokrý a tak cesta dělá čest svému jménu. Skoba nad druhým nýtem je už řádně orezlá, ale lepší než drátem do oka a tak ji cvakám a přes převis dolézám na vrchol. Shazuji lano, Jarda to jde také na prvním a mezi tím, co leze okukují Hranu trollů 7. Už je to 14 let, co jsme to se Svinčou udělali, tenkrát jsem to šel na druhém a měl jsem toho plné zuby, jelikož spáry nejsou moje silná

stránka. Ale Jardovi se do toho taky nechci, takže vzhůru do toho. Skobu pod převisem provazuji kevlarem, protože se nedá procvaknout karabinou, vytahuji pětiku frenda a dávám ho co nejvýš do spáry nad sebe a vyrazím vstříc převisu. Nemůžu se dostat doprava do spáry a tak se vracím. Vyklepávám ruce a po chvílce to zkusím znova. Spodní hranu převisu na spodáka, nohy pod převis a pak pravou nakročit doprava

na hranu a pravou rukou pobrat spáru vpravo na sokola. Moc nebere, ale lepší to nebude a tak bejčím co to dá a přenáším váhu na pravou nohu. Mám to, jsem ve spáře a z té už snad nevypadnu. Po pár metrech obhazuji vklíněný kámen a šikmo vpravo postupují spárou čím dál výš. Ještě dva frendy a jsem nahoře. Ale byl to boj. Ani se nedivím, že za těch 14 let, co tady ta cesta je, je to teprve druhé opakování. Jarda to jde za mnou a nemá v tom problémy, zatímco Bjeta a Pivetka to zavěšují. Tím máme komplet přečlenené vybrané cesty na Zelenáče (ještě tu jsou dvě šestkové spáry, ale ty už fakt nemusíme) a můžeme přejít na vedlejší věž.

Na Jelení věž vedou dvě hodnotné cesty: Cesta pro Péťu 7+ a Loupaní perníku 7- z Matějovo dílny. Nejdříve dává Jarda tu 7+ a opět v ní nemá problém, takže shazuje lano, ať si to také vyvedu. Ten přesah nad prvním nýtem sice zvládám poněkud méně ladně než Jarda, ale dá se to. Pivetka i Tonda si ho na druhém konci lana vychutnávají mnohem důkladněji. Na závěr dává Jarda Loupaní perníku.

Pro jistotu to nastupuje přímo přes převis, cvaká první nýt ale nad ním padá. Po chvílce přemýšlení traverzuje kousek doprava a přes druhý nýt dolézá navrchol. Když to vidím, tak bych si to radši dal za ním, ale Jarda jakoby neslyšel, hází lano dolů. Nu což, zkusím si to na prvním. Přímou přes převis mě to však nepouští, ale v průvodci to stejně píšou traverzem zleva doprava a tak nastupuji vlevo u stromu. Z dobrého

chytu však na nýt nemůžu dosáhnout a po dalších chytch zbyla jen odlomená místa. Že by tu někdo loupal perníček? Pomocí šáhla cvakám nýt a po velmi jemných chytch k němu traverzuji. Tady mi dochází chytý úplně a opouští mě i síla a musím si sednout. Pak ale objevuji vodorovný stisk nad hlavou a pomocí něj stoupám do pseudosokolika, který vede k dalšímu nýtu a

pak už dolézám na vrchol. Panečku, to bylo pořádné 7-. Pivetka, když mě viděla, tak se jí do toho ani nechce, ale ukecávám jí. Nastupuje přímo přes převis a bez nejmenšího zaváhání to dává v kuse až nahoru. Nepřestávám se divit, ale holt kdo umí, ten umí. Mám už natolik prolezené prsty, že pro dnešek končím.

Jarda ještě zkouší Pavlířův boulder Terminátor 7+, ale končí jako všichni ostatní, co to zkoušeli, na hraně převisu.

Podle Svinčových informací se LeTošovi s Jakubem podařilo přelézt asi 70 cest, což s těma našima dohromady dává skoro onu magickou 80, takže společnými silami se nám to vlastně skoro podařilo zkompletovat. Ale o to vlastně ani tak nešlo. Důležité je, že bylo krásně, dobře jsme si zalezli a junioři zase poznali nějakou jinou oblast, než tak často navštěvovaný Perštejn.

Tak ahoj zase za rok. A kde že to bude? To se nechte překvapit.

[Jiří]

VEJPRTY JEŠTĚ JEDNOU

Po přečtení článku „Vejprty za den“ mi letí hlavou různé vzpomínky na tuhle báječnou boulderovou oblast...

O vejprtských skalkách se dozvídám zcela náhodně v roce 1979 od kámoše Pepy (Seppa) Dirinka. Je sudetský Němec a ukazuje mi předválečné fotografie nejvýstavnější části tehdejšího Veipert-Bärensteinu... fontány, mramorová schodiště, mezi secesními vilami zimní zahrady a skály!

Dva roky se toulám jinde a „jinak“. Jako první lezecké setkání s kameny je ve starém deníku napsán březen 1981. V této době mě ovlivnily články o Johnu Gillovi – zakladateli boulderingu a Henry Barberovi z „Third classing“. Tehdy se mi přístup „horolezců“ (skalkaři teprve vznikali) k lezení zdál příliš svázaný, snad i nudný. Bouldering nabízel neomezenou svobodu! Ve spojení s Third classing báječná osvobození od uzavřených klasifikací a porovnávacích tabulek – prostě: jde to, jde to blbě, nejde to!

Samo sebou, vše bez očumování, pěkně z podlahy a pomůcek. To znamenalo bez lana... o maglajzování se mi ještě ani nezdálo. Tímto způsobem vznikly všechny cesty v období let 1981 až 1986. V roce 1986 po návratu z „kapitalistického“ Glokneru nejdu k volbám. Soudruzi (a někteří kamarádi) mi vzkazují, že se podívám leda tak do pr...le! Beru je vážně a jako vždy mířím do oblíbených Vejprt.

Výrazný zlom nastal v roce 1988. Do Kovářské, kde jsem bydlel, se přistěhoval Franta Fery Kolář. To se věru začaly dít věci! Jezdíme spolu hodně lézt,

posilujeme, jezdíme na kolech, vodu atd... Fery 17.5. a 17.8. přelézá tři vážné problémy – Delikátní, Plotnovou a ďábelskou Ambulanci. Samozřejmě bez lana, ale už se „práší za kočárem“.

No a pokud šlo o Ambulanci? Došli jsme 17.8.1988 k věži a tam se mrcasili a potili nějaký cizí lidi s lanem shora v „naší“ vysněný „čistý“ cestě! Feryho to evidentně dožralo a já se sotva držel. Vylezl jsem nahoru a shodil borcům lano. Fery se nafoukl a bez jediného zaváhání cestu přešel.

Než se „pachtíci“ vzpamatovali, co se vlastně stalo, byli jsme za horama!

No, a pokud jde o nápad přelézt během jediného dne větší počet cest, rovněž zavzpomínám...

V roce 1989 – v noci na kolech z Kovářské na Kozelku – další den lezení. Celkem 40 cest, z toho 25 sólo. Večer Kovářská – na kole 140 km.

V témže roce jsme si s Ferym vymysleli Krušnohorské – Hoite – Roitte. Bohužel realizují ho sám. Franta 29.10.1989 má prvosekok bez pádů z Vyšné Ošarpancové štrbiny v Tatrách a tím pádem na „delší“ dobu postaráno o lékařskou péči.

Vyrážím týden po Feryho Tatrách na zmiňované H-R. Ráno na kole do Vejprt, pak Kryštofky, Sfingy a Hadí Skála – ve 23⁰⁰ sedím v Hotelu Centrál a mám za sebou 3 piva, něco přes 40 km na kole a rovných 100 cest, z toho 2 provovýstupy.

Tot' vše

Váš strejda (už jsem taky děda!)

Z DOMOVA

Loni proběhlo velmi zdařené posezení na stromě na červeném buku u Červeného Hrádku. Jednalo se o jeden z nejmohutnějších a nejkrásnějších buků na chomutovsku vůbec. Jednalo, protože tento velikán již neexistuje. Během měsíce května byl pravděpodobně za vydatné pomoci blesku vyvrácen a posléze rozřezán. Jak smutný je pohled na torzo tohoto rozložitého velikána (už tam není ani to). Podle letokruhů se pohybovalo jeho stáří kolem 200 let. Ale kdo ví?

Od půli srpna je na Sfinze u Měděnce umístěna vrcholová kniha v Údolní cestě.

V průběhu měsíce dubna byla konečně na Jižní věži na Jedláku odstraněna Párkem a Kuřasem mohutná bříza padnuvší před lety přes vrchol věže.

STRAŠIDLA NEBO PRINCEZNY?

Kamarádky. Sedí v pokojíku, štěbetají si o holčičích starostech, lakují si nehty, pouští si Mareše, těší se na odpolední seriál Ošklivka Betty. Co víc můžete chtít od třináctiletých princezen, které se chtějí podobat všem těm „příkladům“ z dívčích časopisů. Tepláky a staré kecky už se pro ně nehodí ani na procházku do lesa.

Naštěstí ale pod tou nafintěnou slupkou stále ještě dřímají dětské touhy. A díky nim nepovažují za nevhodný pro jejich věk pokus rodičů dostat z nich něco víc.

Čtvrteční odpoledne, dvě vymóděné slečny, z Nejdku do Horní Blatné je jen, co by kamenem dohodil...

Nadšení v řadách slečenstva stoupá, neodradí je ani provokativní

lživá hláška o desetikilometrovém pochodu. (Dotaz na jeho konci naznačuje, že pojem kilometr je pro jejich hlavičky trochu abstraktní pojem.)

Polední skála na Strašidlech s nádherným výhledem do údolí. A silné řeči hned v úvodu: „To až budu kámošce vyprávět, jak jsem lezla na skálu, ona se furt vytahuje, že lezla na stěně...“ – a strohá odpověď matky, která už párkrát nějakou tu cestu musela v úvodu vzdát: „Ještě nejsi nahoře...“

Já i Luboš, otec druhé princezny, jsme pouze občasní lezci a bez lana nad hlavou nelezem, trochu nesportovně spouštíme lano shora. Nasoukat holky do sedáků (snaží se samy, většinu zvládly), bezpečnostní kontrola, a už každý tu svou princeznu

učíme vlastní způsob, jak umotat na laně osmičku a nezamotat si při tom ruce. Ještě pojistku – „preclík“, se kterým jsou trochu potíže (taky jsme je na začátku mívali). Znovu rozvázat a samy. Následuje krátká dívčí konference, která se to jak naučila a který způsob je lepší.

Tak která jde první? Žádný velký boj o první místo, trochu strachu a hodně očekávání v očích. Tak nakonec ta moje. Petra. Ukazuju jí stupy, chyty, vysvětluju, co dělat, kdyby jí to ujelo. A už masť nahoru jak ještěrka. Průvodce mi samozřejmě leží doma, ale tuhle cestu si pamatuju, je za 2 – Koutová spára a když jsem jí lezla, zdála se mi úplně zadarmo. Dvě fotky ve stěně a pak honem doběhnout nahoru, abych mohla zvětřit první dolez. Rozvázat, hodit

[Václav Meko Hajný]

lano dolů, a Anička. Zpočátku trochu bojuje se stylem, ale pak už to jde úplně samo.

Vybírám další cestu. Nahoře to půjde, dole trochu studuju stupy, ale jo, to by měly zvládnout. (Doma v průvodci zjišťuji, že to je cesta Středem za 2). Uprostřed cesty Petru bolí ruce, radíme vyklepat, ale sama je tak vyklepaná, že se odmítá pustit a odlepit od skály. Ale zabouje a doleze. Anička už opustila svůj počáteční záchodový styl a leze jí to skoro samo.

Už mě nebaví jen fotit, jdu zkusit cestu, o které si myslím, že by se dala zvládnout. Hrubě se mýlím (Vtěsnaná za 5-). Asi v její třetině nevím, kam s rukama a ustupuji do vedlejšího Komínku, který je jen za 2. Určitě

bych tu pětku vybojovala, ale hledala jsem cestu pro holky, abysme je neposlali do něčeho, co nezvládnou. Tak jo, tahle je v pohodě, můžete lézt. Tentokrát opačné pořadí. Jdu fotit z vedlejší skály, samozřejmě na ní nepůjdu zvrchu, ale sundávám sandále a boulderuju bosa nahoru.

Ještě nemají dost. Ale už nás nenapadá nic lehkého. Ještě

vyzkoušet slaňování. Pro začátek raději s jističením. Nejdřív názorná ukázka. Zírají s vyděšeným výrazem na Luboše, jak sestupuje z okraje skály... Tak šup – jedna, druhá. Jističení je volné, jen kdyby něco. Petra sestupuje z vršku a strach jí krčí nohy a lepí jí hlavou ke skále. Aničce se zas nedaří při slaňování odrážet od skály

oběma nohama současně. Po počátečním strachu mají ale obě pocit, že je to báječnější než lezení a vyškemrají si ještě jednu jízdu.

Tak holky konec. Balit a jede se domů na večeři.

Ale ještě vám ukážeme pořádné skály. Borůvčí je příliš nenadchla. Zato cesta Nejhezčí na Sluneční skálu je uchvátla. „Tak tu jsme lezli zase my!“

Stoupáme v dívčích očích. Ještě ukazují Schody do nebe, které znají jen moje ruce.

(Náladu trochu pokazí nový řetěz pod vrcholem Strašidla a čerstvě pokácené smrky pod ním. Kdosi si dal „práci“ odesat je sekyrou v asi metrové výšce. Vypadá to tam jak po nájezdu bobrů.)

Skončilo jedno nezapomenutelné odpoledne.

A holky? Ptají se, kdy půjdeme znovu lézt.

Dnes se změnilo na princezny. Předtím to byla jen namalovaná a nafintěná strašidla s kruhy pod očima od televizních seriálů.

... 14 dní poté : Dospělí účastníci Strašidláckého odpoledne si s nadšením prohlížejí fotky a vzpomínají na detaily. Svinčo

doporučuje vybrat fotku, připsat něco písmenek a nechat ty princezny zvětčit v tisku. Zato princezny se už zas mění na strašidla :

Jediné, co nad nimi řekla Petra : „Mám na těch fotkách velkej nos!“

Nejdůležitějším poznatkem Aničky bylo, že se prý na nich tváří blbě.

[Ágnes]

ČTYŘI DNY V BERGELU, ANEB „JÓ KDYŽ METRY ODSEJPAJ“

Na úvod musím napsat, že tento článek je zcela výjimečný, ne snad pro svůj obsah, ale pro to, že jsem se vůbec dokopal k tomu, abych něco také napsal. „Mám totiž tak vorvaný prsty, že nemůžu ňákej den lízt. Tak máte holt štěstí a podělím se s Váma o mé, byť krátké ale přeci jen aspoň čtyřdenní, potěšení v Alpách.“

Kam jet, není problém (Alpy jsou velké, literatury je celkem dost) ale s kým jet, to je problém. Nevím, zda se s tímto problémem potýkám jen já, ale když nemůže František, můj dlouholetý parťák z oddílu, který nyní „hájí naše barvy“ na Pamíru, tak nemohu nikoho pořádně sehnat na lezbu do hor.

„Dyť nekoušu a to, že holt „trošku dřív“ vstávám a už chci lízt, pojídam věci, které mnozí nestrávěj už jen čuchem, že během občas s motorem v báglu (15 kg), a neznám kopec či sjezdovku v okolí, kterou jsem x- krát nezmáknul (narozdíl od lyžařů bez lyží a v opačném směru) a to, že mám rád, když metry odsejpa, to přece není zas tak nenormální, nebo ne?“

Nakonec 25.7.2003 odjíždíme dvěma autama (Pítr Stanko, Roman Trnka, Leoš - předseda oddílu, bráška Honza Žižka, kamarád z Prahy Michal Novák, já a dva turisté - můj táta (62 let) (dříve také lezouch) a jeho kamarád Míra) do známé alpské oblasti Bergel. V Bondó se sáčkujeme všichni do jednoho auta (Ford - Transít) a pak nás asi za 20 minut po vyhledání se (za poplatek) po soukromé silnici z Bondó do Bondascy, vítají takové kopce jako jsou Badiile, Cengalo, Gemelli či mnohavrcholová Sciora a další. S různými cíli se rozcházíme (někteří téměř rozbíháme) dolinou.

O dění svých kamarádů jsem moc přehled neměl, protože mobily zde moc nefungují, oblast je veliká a navíc vidím špatně na dálku. No jo, to stáří se už asi pomalinku blíží i ke mě, ale říkám si, že si ještě pěkně mákne, než mě dožene.

Takže v „kostce“: Stan stavíme u potoka pod ledovcem Cengala a ještě v den příjezdu vylézáme nějakou sportovní trojdélkovou cestu na **předskalí Gemelli** (cca

150m) 7 stylem OS, pak přecházíme pod nástup do cesty **B“ugeleisen** (380 m) 5 stylem OS, kdy je jedná o krásnou sportovní cestu, kterou téměř vybíháme (vhodná i pro začátečníky - dobře jištěná, snadno nalezitelná, krátký přístup od chaty Sciora a navíc sestup je slaňákama stejnou cestou).

Zcela unaveni po probdělé noci, dlouhém nástupu s „kredencema“ na zádech od auta až do místa našeho „lágru“ a ještě solidním lezením, večer klopytáme do stanu.

Následující den (podle předpovědi déšť a bouřky) vyspáváme asi do půl desáté („a to i já, jindy ranní pták!“). A protože se buřina nekoná, pádíme s bolavýma nohama cca dvou a půl hodinovým nástupem pod jednu z věží Sciory a to **Sciora di Fuori** s neskutečným břitem táhnoucím se až k vrcholu, viditelným už z doliny, do klasické cesty „**Fuorikante**“ (původně VI-, A1) 600m, která je k naší velké radosti přečtená sportovně (osazena nýty), ale pozor!: nýty po horsku, tedy v lehčích délkách dále od sebe. Lehké délky (kouty) vylézáme neskutečně rychle. Následuje první VI- A1, které přelézáme čistě **6+** UIAA. Pak kus stěny (1 délka - 60m!) nějak asi upadl, je to ale odjištěno skobami a obtížnost (cca 6 UIAA) po

nepevné čerstvě vylámané skále!!!!. Následuje klíčová délka VI- A1, s mnoha skobami, kterou přelézám také čistě 7 UIAA. Dále lehkou délkou lezeme k vrcholu cesty. Na vlastní vrchol kopce však není čas, neboť navečer přeci jen buřina mohutným hřměním a zlověstnými mraky hlásí svůj příchod. Celá cesta se sestupuje k naší radosti opět slaněním a to stejnou cestou. Takřikajíc „gumoví“ zdrháme před buřinou, která je už na spadnutí a při každém zablesknutí se ježí vlasy na hlavě (*no, mě moc zrovna ne, kde moc není ....*). Za deště uleháme do stanu a byť utahání jako psi, hovoříme o dalším dni - o našem hlavním cíli v Bergelu

a to 1.100m vysokém pilíři Cengala. Ráno kolem 8h(!) se probouzíme do ažůra a smířeni s bivakem na těžko nastupujeme pod ledovec Cengala. Jako kamzíci klíčujeme spojení jen vůlí a lanem, bez maček ledovcem mezi trhlinami pod nástup do pilíře Cengala. (*Náš pohyb po ledovci bez maček není zrovna vzorným příkladem pro méně zkušené lezce - byla to pěkná pitomost!!!*). Jen s kamenem s ruce - (*“brzda při usmeknutí“*) docházíme cca po 2 hodinách k Cengalu).

Protože v nástupových snadných délkách valí vodopády vody z večerní a noční buřiny, pokračujeme ledovcem až pod stěnu Badile (*pozor toto místo je “střelnicí - cílovou plochou četných lokrů z Badile!!!*), kdy nás se štěstím míjí několik “projektilů“ o velikosti pomeranče. No a nastupujeme tak jako kdysi pan Cassin **6-(!)** 900 m, do jeho cesty. Já sice tuto cestu lezu podruhé, ale co bych neudělal pro svého málomluvného parťáka, který asi stržen tempem výletu už ani nemluví, jen občas “ Ty vadó“. Přesto se drží dobře. Po pár délkách jsme na rampě, odkud nastupuje Cassin v dnešním pojetí. Zde necháváme bágl s věcmi na bivak.

Asi každý, kdo tuto cestu lezl musí popravdě přiznat, že ho trochu zaskočila pověst “ klasika 6-“ : *toto se později dozvídám zprostředkovaně i od našich kamarádů (brášky Honzy, Leoše a Romana) kteří cestu také zdárně vylezli. Je zde totiž zapotřebí nejen dost sil (900m), ale i techniku a morál!!!*

S Michalem lezeme známým terénem, ale ani nám se nevyhnulo zakufrování (*tedy mě osobně, inu když člověk neposlouchá cit, a leze po „paměti“....*). Kolem 18 hodiny jsme na vrcholu a protože jsme zde sami, slaňáky po hraně utíkají rychle. Bolavé nohy, lana tisíckrát zamotaná a mlha se soumrakem kalí pocit z hodnotné cesty, ale šťastně se vracíme dolů. Spíme v jednom bivaku v suťovisku pod Badilem směrem k chatě Sasc Fur“a. Ráno slaňujeme trojdélkovou šluchtou do doliny pod Cengalem, balíme stan a řečištěm (prales, džungle, balvany, voda a hnus) dolů a až dole v údolí se napojujeme na turistickou cestu. (*sestup tím řečištěm je kratší, ale užili jsme si dost!*). Co říci závěrem? Plní únavy, s hodnotnými cestami v srdci, bez úrazu se vracíme k autu a jedeme domů. Děkuji svému parťákovi za soucitnost se mnou a tajně věřím, že tímto výletem - se spoustou metrů jak odlezených, tak i nachozených!!!! jsem nepřišel o kámoše a případného parťáka do dalších super akcí, kterou i naše návštěva v Bergelu byla. Vždyť vlastně cca za třiapůl dne ve dvou rozlehlých dolinách už jen nastoupat a pak i vylézt čtyři, myslím si že kvalitní cesty, je dost.

[Pepík Žižka]

JAK TRÉNOVAT?

Jednou se mi to v práci nějak protáhlo a já se nestihnul vůbec najíst. No a protože se hlad docela slušně ohlašoval, vzpomněl jsem si na kohosi doporučení, že prý na náměstí v Kadani je prima levná jídelna. A opravdu, za chvíli jsem seděl u malého stolku a dlabal vepřo, knedlo, zelo za 45 kaček i s knedlíky navíc. Jak tak pomalu přestává žaludek křičet a já přemýšlím o skalách a nějaké té cestě, vešla do jídelny „kožená baba“ ... sice trochu víc kyprých tvarů, ale v každém případě extratřída. Sedla si se svým dlabancem ke mně a já pak místo přemýšlení jen počítal a počítal. Co? No na které části těla má kolik blbůstek, jedna ruka musela nést šest prstenů a pět řetízků, druhá na tom byla prakticky stejně, na řetězy na krku mi nestačily prsty na obou rukách, obě uši byly prošpikované kroužky a řetízky, že se to nedalo spočítat. Prsteny stíhaly řetízky“ a ty zase piercing, který byl po celém obličejí a pak i v pupíku a bůhví kde ještě „o“. Boty byly poctivý kožený fáračky plný železných cvoků, stejně ocvokované byly džíny i bunda, ale hlavně opasek, ten bych šacoval na takových šest až osm kilo, kam se hrabou s výstrojí vojáci speciálních jednotek. Vlastně až po tom všem počítání mne napadlo, že ta baba celý den pěkně tvrdě trénuje a ne jako my, chvíli na stěnu nebo na kolo a pak se celý den flákat nalehko. Dokonce jsem nabyl přesvědčení, že by jí mohl stíhat z oddílu snad jen Pepík Žižka, teda pokud by ze svého batohu vyndal motor z pračky.

[Honza]

HVĚZDIČKOVÉ CESTY V OSTROVĚ III

O velikonočních jsme opět zavítali do Ostrova a tentokrát jsme se vydali na západní stranu, protože je hned od rána na sluníčku. Po rozlezení na Hraniční věži a na Hradbě přicházíme pod Malou jehlu a musím říct, že její jižní stěna mi hned padla do oka. Vyndávám průvodce a zjišťuji, co že tady vede cesty, protože zejména ta středem přes dva kruhy vypadá imponantně. Mělo by to být **Hvězdné nádraží VII** s hvězdičkou, což se mi ale nechce věřit. Fakt to vypadá značně neprůstupně, takový kompaktní, skoro kolmý rajbák. Dělal to Nehasilové s Henkem v roce 2001, takže to nejspíš nebude úplně zadarmo, ale když to dali jen za sedm a ještě k tomu s hvězdičkou? Ještě chvíli o tom přemýšlím a pak se rozhodnuji, že to zkusím. Nástup je přibližně uprostřed stěny, odkud se jde trhlinou mírně vlevo. Ten krok přes převis do široké spáry mi moc nesešel. Pak už doprava do stěny, jedná celkem dobrá kapsa, nohy na tření, další vodorovná díra, ze které jsem myslel, že už cvaknu kruh, ale bohužel. Tak ještě jeden krok do jemných chytů a už cvakám kruh. Docela jsem si oddychnul, jištění pod sebou nic moc a už jsem docela vysoko. Asi 4 m mírně vpravo nade mnou je další kruh, tak vzhůru k němu. Pár těžších kroků od kruhu a pak už krásné rajbákové lezení ve stylu „Převozníková hněvu“ v Labáku. Cvakám další kruh a za chvíli už stojím na vrcholu. Paráda, mám to! Zatímco dobírám Marušku, mám čas o tom přemýšlet. Na hvězdičkovou sedmu mi to přišlo trochu těžší a morálový ke kruhu, ale chtělo by to si vylézt i ty další cesty, abych měl srovnání. Zítra se sem asi vrátím. Při zápisu do knížky jsem mile překvapen, jak je stará. Je z roku 1979 a ročně sem vyleze tak 5 – 10 lidí, takže si prohlížím stránku po stránce. Kupodivu nenacházím nikoho z Chomutova. Že by oddílový „prvovýstup“? A další radost. Mám

teprve druhý opakování cesty. Po dvou letech je to také slušný výkon.

Ráno jsme vyšupali Marušku a vyrazili zpátky na místo činu. Podle průvodce je vpravo **Vzpomínka na tátu VIIb** s hvězdičkou od Karla Běliny z roku 1973 přes jeden kruh a vlevo **Prázdňinová VII** rovněž od Karla z roku 1979 také přes jeden kruh. Dávám přednost hvězdičkovému béčku, ačkoliv název vzpomínkové cesty mě trochu odrazuje. Nástup je více vpravo, opět do spáry, ale tentokrát doprava, dost pracně provazuji takové malé solivé hodiny v zadu na polici a pak následuje divný krok do šikmé vodorovné trhliny, kdy mám chyty vpravo, stup vlevo a na pravou nohu nic, protože je tam převis. Nic moc. Nakonec se přeci jen odhodlávám, poněkud trhavě dostávám pravou nohu nad převis a traverzuji v trhlině na hranu. Tady provazuji dunivé vodorovné hodiny a pojišťuji je ještě jednou smyčkou a za chvíli už jsem u kruhu. Opět mohutná úleva. Další kroky vypadají klíčově. Asi 1,5 m nade mnou je velké žebro, které až chytnu, tak mám vyhráno. Ale nebude to zadarmo. Chyty nad kruhem jsou dost jemné a oblé a pořád nemůžu dosáhnout do toho žebra. Dvakrát se vracím a na potřetí ho konečně chytám. Obhazuji ho smyčkou a lehkým terénem po hraně valím na vrchol. Opět chvilka rozjímání, zatímco Maruška nemůže odlézt od kruhu, asi to bude fakt těžký. Holt vzpomínková cesta.

Abych si zpravil chuť, dávám si s Gondym **Starou cestu IV**. Začíná

v sedle mezi vrcholy, pak traverzuje do jižní stěny (nádherná expozice) a při hraně vede na vrchol. Nádhra, kochačka, dobré jištění, přesně to jsem potřeboval. Všem vřele doporučuji, nejlépe s nějakou babou. Jestli si nějaká cesta zaslouží hvězdičku, tak je to určitě tahle.

S lepší náladou se tedy pouštím do poslední cesty, která mi v této stěně ještě chybí do sbírky - **Prázdňinová VII**. Karel shodou okolností dělá kousek vedle cesty, tak neváhá a jde se na mě podívat. Nastupuji při levé hraně, obhazuji pochybný hrot a pomocí šikmé spárky stoupám vzhůru. Tady by podle Karla měla jít smyčka, nakonec protahuji kevlar malými hodinkami a uzlík zandávám do vodorovné spárky, vypadá to dobře. Vpravo ode mne je mírně převislé rajbákové břicho, přes které se mi ke kruhu opravdu nechce a tak se s Karlem shoduji, že

bych měl jít asi ještě po hraně kousek výš a ke kruhu spíše natraverzovat. Paráda, je to tak. Úplně v pohodě cvakám kruh a položeným rajbákem stoupám šikmo vpravo do spár. Dávám další smyčku, ještě pár kroků a už držím velké chyty ve středu stěny a v pohodě dolézám na vrchol. Tak takhle si představuji hvězdičkovou sedmu.

Co dodat, parádní stěna, krásné cesty, snad jen ty hvězdičky a klasifikaci bych viděl trochu jinak, ale to je můj osobní názor. Zkuste si to a dejte vědět.

Pěkné polezení na písku přeje
[Jiří]

SETKÁNÍ 2003 – V sobotu **8. listopadu 2003 od 9:00** hodin se v Městském divadle v Chomutově koná republikové setkání členů Alpenvereinu, kde jeden z nejuznávanějších lezců světa **Alexander Huber** přednese svoji přednášku **KOLMÝ SVĚT**. Součástí má být i výstava fotografií a další program.

EXTRÉMNI BERUŠKY.

Obtížnostní stupeň rakouských klettersteigů D/E - extrémně těžké, přitahuje Berušky jak plamen svíčky mýry. V roce 2002 to byl pověstný Seewand nedaleko Dachsteinu, kde s Broňkem a Pivetkou sledovali záchranu tří Angličanů ze stěny pomocí vrtulníku, letos se v podobné sestavě, doplněné Lenčou, vydali na Grosse Priel v pohorí Totes Gebirge.

Po deštivé noci strávené pod střechou verandy opuštěné stanice lanovky jsme ráno v drobném mrholení vyrazili z vesnice Hinterstoder (591m) k chatě Prielschutzhaus (1420m). Asi po půlhodině déšť ustal, ale díky převýšení jsme stejně po dvouapůl hodinách na chatu došli celí mokří. Na průkazku Alpenvereinu bylo ubytování za 5,60E a protože jsme šli docela nalehko, "matrazenlager" přišel vhod. Počasí se mělo výrazně zlepšit a už při odpoledním výletu pod Spitzmauer se obloha dost vyčistila. Námí vybraná cesta Bert Rinesch - Steig v sobě spojuje náročné, silové pasáže s dlouhým výstupem k vrcholovému kříži Grosse Prielu (2515m) s dlouhým, únavným sestupem po jižním hřebenu a suťovisku zpět k chatě. Měřeno očima trénovaného horolezce je cesta obtížná spíš průměrně i když některé úseky by volně přelézt určité nešly a ocelové lano se opravdu hodí. Pro spíše svátečního turistu musí být tato ferrata vyčerpávajícím podnikem. Upozornění, že výstup není vhodný pro děti, je myslím opodstatněné. Naše skupinka po dosažení vrcholu sestoupila až do Hinterstoderu a po druhé noci na verandě lanovky jsme se vydali do lezecké oblasti Peilstein, nedaleko Vídně.

Vápencovou oblast Peilstein nám navrkala Pivetka. Základní informace jsou v Montaně č.5/02 v Infu, něco sehnal Bery a protože jsme se první den drobátko zapytlili až k chatě Peilsteinhaus, dál už jsme se orientovali podle zakoupeného průvodce. Počáteční návrh, že se v oblasti nejdřív zorientujeme a projdeme si jí, padl pod první věžičkou a chtivé prstíky se zaryly do dobře ojištěného vápna. Že to byla docela chyba, se ukázalo druhý den, kdy jsme podél stěn šli o kus dál a věžičky vystřídaly zuštěchlené lány vápna, velikosti Hlavního masivu v Perštejně. Že to může být ještě lepší, jsme zjistili až večer před odjezdem, když masivy vystřídaly věže s dvou až třídílkovými cestami.

Cesta z této oblasti nám přes Vídeň, Znojmo a Jihlavu trvala šest hodin. Podle průvodce, který je k dispozici v knihovně Horoklubu se v místních 26 sektorech nachází 115 cest stupně 6- až 6+, 148 cest stupně 7- až 7+ nebo 25 cest stupně 9. Protože chata Peilsteinhaus působí jako horolezecká školka Alpenvereinu, v oblasti jsou dvě cvičné ferraty a 40 cest stupně 3, některé i s nýty. Myslím, že na prodloužený víkend se oblast Peilstein určitě vyplatí navštívit.

[Broněk]

To nejlepší z Vejprtských skal

Horní kámen

Údolní c. 4 krásná, mírně převislá „čtyřka“, jež nenechá nikoho na pochybách o tom, kdo jest strůjcem této lesní klasifikace.

Levá 3 pohodová, převislá a odjistitelná trojčička.

Kámen pod cestou

Vícepádová 6 + skutečná lahůdka pro fajnšmekry. Slovy nelze popsat.

Německá 4 rád bych viděl někoho, kdo „to“ přeलेze elegantně. Bomba.

Ručkovací převis 6 nádherně převislý, ne až tak těžký boulder.

Hradba

Přes nos 5 silová cesta. Nemá moc přelezů!

Klíč 6 - nádherná cesta v kolmé plotně. Rozhodně neobcházet obloukem.

Žebřík 3 snadná linie – zvláštní reliéf skály.

Minivěž

Opatrná 4 jedna z nejčastěji lezených cest. Exponované.

Ambulance 6 ? těžká, krásná a vyzývavá linie. Jakýkoli pád „na podlahu“ by skutečně vyžadoval přivolání ambulance. V lepším případě !!! Letos v zimě se vylomil klíčový chyt, dalších přelezů bude asi poskrovnu.

Schody

Boulder 4 krátká, mírně převislá cesta s dlouhými přesahy.

Velké schody 3 již sám název vypovídá o co jde. Zřejmě nejlezenější cesta oblasti. Skoba.

Dolní kámen

Nová radost 5+ Nikterak lákavá, velmi těžká cesta po drobných chytech.

Lovecká věž

Pašerácká 4+ Opět lahůdka pro milovníky a znalce Krušných hor.

[Párek]